

EEN LAATSTE UITWEG

S. A. Cosby

Een laatste uitweg

Vertaald uit het Engels door
Joost van der Meer en Bill Oostendorp

the house of books

Deze uitgave is tot stand gekomen in overeenkomst met Flatiron Books.

Oorspronkelijke titel: *Blacktop Wasteland*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Flatiron Books, een imprint van Macmillan Books, New York 2020

© S. A. Cosby, 2020

© Vertaling uit het Engels: Joost van der Meer en Bill Oostendorp, 2022

© Nederlandse uitgave: The House of Books, Amsterdam 2022

Omslagontwerp Nederlandse uitgave: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam

Auteursfoto: © Sam Sauter

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 443 6390 6

ISBN 978 90 443 6391 3 (e-book)

NUR 332

www.thehouseofbooks.com

www.overamsteluitgevers.com

OVERAMSTEL

uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor mijn vader, Roy Cosby

*Soms reikte je verder dan je
greep, maar met dat stuur eenmaal
in handen, reed je alsof je 'm had gestolen.*

Rijden maar, wildeman. Rijden maar.

Een vader is iemand die van zijn zoon verwacht net zo'n goede man
te worden als hij had moeten zijn.

Frank A. Clark

De avondhemel was net een schilderij, vond Beauregard. Gelach vulde de lucht, tot het werd verdrongen door een kakofonie van ronkende motoren op het moment dat de maan van achter de wolken tevoorschijn piepte. De bas uit de geluidsinstallatie in een Chevelle vlak bij hem sloeg zo hard tegen zijn borst dat het voelde alsof iemand hem aan het reanimeren was. Vóór de oude buurtwinkel stonden een stuk of tien andere stockcars lukraak geparkeerd. Naast de Chevelle waren er een Maverick, twee Impala's, een paar Camaro's en nog een stuk of zes voorbeelden van *muscle cars* uit de hoogtijdagen van de Amerikaanse autoracerij. De lucht was koel en gevuld met de geur van benzine en olie. De volle, scherpe geur van uitlaatgassen en verbrand rubber. Een koor van krekels en nachtzwaluwen deed vergeefse pogingen om gehoord te worden. Beauregard sloot zijn ogen en spitte zijn oren. Hij kon ze maar net aan horen. Ze krijsten om liefde. Veel mensen doen een groot deel van hun leven precies hetzelfde, dacht hij.

Aan een paal die zeven meter boven zijn hoofd de lucht in stak, hing een bord waar de wind vat op had gekregen. Het kraakte terwijl de wind het heen en weer bewoog.

CARTER SPEEDE MART stond er in grote zwarte letters tegen een witte achtergrond. Het bord begon van ouderdom te vergelen. De letters waren versleten en afgebrokkeld. De goedkope verf schilderde als droge huid. De vierde 'E' was uit het woord 'SPEEDEE' verdwenen. Beauregard vroeg zich af wat er van Carter was geworden. Of ook hij verdwenen was.

‘Geen van jullie zakkenwassers is klaar voor de legendarische Olds! Je kunt net zo goed terugrijden naar je lelijke vrouwtje thuis en hopen dat je op deze dinsdagavond nog van bil kunt. Want heus, jullie maken de legendarische Olds helemaal niks! In z’n twee van nul naar honderd. Vijfhonderd dollars van lijn tot lijn. Hè? Wat zijn jullie stil. Kom nou toch, de Olds heeft heel wat gasten blut naar huis gestuurd. In mijn Olds heb ik meer wouten ontlopen dan die gasten uit *The Dukes of Hazzard!* Je verslaat de Olds niet zomaar, vriend!’ kraaide een man die Warren Crocker heette. Hij paradeerde rond zijn ’76 Oldsmobile Cutlass. Het was een prachtige wagen. Een donkergroene carrosserie met chromen Mag-velgen en een chromen sierstrip die als een vloeibare bliksem over het oppervlak liep. Rookglas en ledlampen straalden een blauwachtige gloed uit, als een lichtgevend zeezeen.

Terwijl Warren door oreerde over de onoverwinnelijkheid van de Oldsmobile leunde Beauregard tegen zijn Duster. Beauregard liet hem praten. Praatjes betekenden helemaal niets. Praatjes reden de wagen niet. Praatjes waren slechts ruis. Hij had duizend dollar op zak. Het was de hele winst van de afgelopen twee weken in de garage nadat de meeste rekeningen waren voldaan. Hij kwam achthonderd te kort voor de huur van het gebouw waar zijn bedrijf in gevestigd was. Hij was voor de keuze komen te staan: de huur of een bril voor zijn jongste. Wat eigenlijk geen keuze was. Dus hij had contact gezocht met zijn neef Kelvin en hem gevraagd uit te zoeken waar de dichtstbijzijnde straatrace werd gehouden. Kelvin kende nog wat jongens die wat jongens kenden die wisten waar er om geld werd geracet.

En zo waren ze terechtgekomen op een plek net buiten Dinwiddie County, een kleine vijftien kilometer van het festivalterrein waar legale dragraces werden gehouden. Beauregard sloot zijn ogen nog eens. Hij luisterde naar Warrens stationair lopende motor. Onder het geluid van het opscheppen en het leuterzwaaien ving Beau een onmiskenbaar getik op.

Warren had een slechte klep onder zijn motorkap. Dat kon twee dingen betekenen. Hij wist ervan, maar vond het een acceptabel mankement dat door de pure power van zijn motor kon worden overwonnen. Misschien was hij opgevoerd en maalde hij niet om één haperende klep. Of hij wist niet van het euvel en lulde gewoon uit zijn nek.

Beau knikte naar Kelvin. Zijn neef had wat door de mensenmassa gedwaald in een poging om een race om groot geld te ritselen. Er waren al vier races geweest, maar niemand was bereid om meer dan tweehonderd dollar in te zetten. Dat ging 'm dus niet worden. Beau had een wedje van minstens duizend dollar nodig. Hij moest iemand hebben die naar de Duster zou kijken en zou zien dat het makkelijk geld verdienen was, die naar zijn gestripte buitenkant zou kijken en ervan uit zou gaan dat het kat in 't bakkie was.

Hij had een klootzak als Warren Crocker nodig.

Crocker had al één race gewonnen, maar dat was gebeurd voordat Beauregard en Kelvin waren aangekomen. Idealiter zou hij de man graag hebben zien rijden voordat hij de weddenschap aanging. Kijken hoe hij zijn wagen bestuurde. Hoe hij reed op dit stuk gebarsten asfalt van Route 83. Maar hij had niks te willen. Het had hun anderhalf uur gekost om hier te komen, maar ze waren gekomen omdat Beauregard wist dat niemand in Red Hill County tegen hem zou racen. Niet in de Duster.

Kelvin kwam voor Warren staan, die trots als een pauw rond zijn wagen stapte. 'Mijn man daar heeft tien vrienden die zeggen dat hij in z'n twee de honderdtien aantikt terwijl jij nog aan het kloten bent om naar z'n twee te schakelen,' zei hij. Hij liet zijn bulderende stem de avond vullen. Al het geklets hield op. De krekels en de nachtzwaluwen werden helemaal gek.

'Of zijn het alleen maar praatjes van je?' vroeg Beauregard.

'Ooooh shit,' zei iemand uit de verzamelde menigte. Warren hield op met pronken en leunde tegen het dak van zijn auto.

Hij was lang en mager. In het maanschijnsel leek zijn donkere huid blauw.

‘Nou, dat is een gedurfde uitspraak, klootzak. Heb je flappen om dat hard te maken?’ vroeg hij.

Beauregard trok zijn portemonnee en met zijn grote handen waaierde hij als een stel kaarten tien honderddollarbiljetten uit.

‘De vraag is, heb jij de ballen om dat hard te maken?’ vroeg Kelvin. Hij klonk als een dj op Quiet Storm-radio en grijnsde van oor tot oor naar Warren Crocker. Crocker stak zijn tong tegen de binnenkant van zijn wang.

De seconden tikten door en Beauregard voelde een holle opening in zijn borstkas opbloeien. Hij zag de hersenen in Warrens hoofd schakelen en even dacht hij dat hij ging passen. Maar Beauregard wist dat hij dat niet zou doen. Hoe kon hij? Hij had zichzelf in een hoek gepraat en zijn trots zou het niet toestaan dat hij zich nu terugtrok. Bovendien zag de Duster er helemaal niet zo indrukwekkend uit. Hij was schoon, en de carrosserie was roestvrij, maar de appeltjesrode lak was niet showroomklaar en de leren bekleding was gescheurd en gebarsten.

‘Goed dan. Van hier tot die eik is precies halverwege. Sherm kan het geld bij zich houden. Tenzij je je autopapieren wilt afgeven?’ zei Warren.

‘Nee. Laat hem het geld maar bij zich houden. Wie wil je dat er bij de eindstreep staat?’ vroeg Beauregard.

Sherm knikte naar een andere man. ‘Jaymie en ik gaan wel. Wil je dat jouw jongen ook gaat?’ vroeg hij. Hij piepte als hij sprak.

‘Ja,’ zei Beauregard. Kelvin, Sherm en Jaymie sprongen in Sherms wagen. Een Nova in de grondlak. Ze reden naar de boom, vierhonderd meter verderop. Sinds hun aankomst had Beauregard geen ander verkeer gezien. De meeste mensen meden dit stuk weg en gebruikten de vierbaanssnelweg die vanaf de *interstate* door Shepherd’s Corner kronkelde. De vooruitgang had dit deel

van de stad achter zich gelaten. Het was net zo verlaten als de buurtwinkel. Een asfaltwoestenij, waar spoken uit het verleden rondwaarden.

Hij draaide zich om en stapte in de Duster. Toen hij de wagen startte, klonk de motor als een troep boze leeuwen. De trillingen trokken van de motor door naar het stuur. Hij trapte het gaspedaal een paar keer in. De leeuwen werden draken. Hij knipte de koplampen aan. De dubbele gele lijn in het midden van de weg kwam tot leven. Hij greep naar de versnellingspook en zette hem in z'n één. Warren reed het parkeerterrein af en Beauregard nam zijn plek naast hem in. Een van de andere jongens uit de menigte kwam aangelopen en ging tussen hen in staan. Hij hield zijn arm omhoog en reikte naar de lucht. Beauregard wierp weer een blik op de sterren en de maan. Vanuit een ooghoek zag hij dat Warren een gordel omdeed. De Duster had geen veiligheids gordels. Zijn vader had altijd gezegd dat als ze de wagen in de prak reden gordels het de begrafenisondernemer alleen maar lastig maakten om hen uit het wrak te halen.

'Klaar?' riep de man die tussen hen in stond.

Warren stak een duim omhoog.

Beauregard knikte.

'EEN, TWEE... DRIE!' brulde de man.

Het geheim zit hem niet in de motor. Deels wel, ja, maar dat is niet het belangrijkste. Waar het om draait, dat waar de meesten niet over willen praten, is hoe je rijdt. Als je rijdt alsof je bang bent, ga je verliezen. Als je rijdt alsof je na afloop niet de hele motor wilt moeten herbouwen, ga je verliezen. Je moet rijden alsof niets anders nog telt, behalve dat je die lijn haalt. Rijd alsof je 'm verdomme hebt gestolen.

Elke keer als hij in de Duster reed, hoorde Beauregard de stem van zijn vader. Soms hoorde hij hem als hij achter het stuur van een vluchtauto zat. Op die momenten bood hij hem bittere parels van wijsheid. Onzinnig geleuter dat hem eraan herinnerde niet als zijn vader te eindigen. Een geest zonder een graf.

Beauregard trapte het gaspedaal helemaal in. Wielen draaiden rond en achter de Duster steeg een witte rookpluim op. G-krachten drukten tegen zijn borst en pletten zijn borstbeen. Warrens wagen sprong van de lijn af en de voorste twee wielen kwamen los van het asfalt. Beauregard ramde de wagen in zijn tweede versnelling en de voorwielen van de Duster grepen de weg als een paar arendsklauwen vast.

Terwijl hij door het donker scheurde, waren de bomen links en rechts van de weg glinsterende wazen. Hij wierp een blik op de snelheidsmeter. Honderdtien kilometer per uur.

Beauregard trapte de koppeling in en schakelde naar z'n drie. Op de versnellingspook zaten geen getallen. Het was een oude *8-ball* die zijn vader op maat van de pook had gemaakt en bevestigd. Hij had geen getallen nodig. Hij wist op gevoel in welke versnelling hij zat. En op het geluid. De wagen bewoog als een wolf die zijn vacht schudt.

Honderdvijfenveertig kilometer per uur.

Het leren stuur knisperde in zijn greep. Verderop zag hij Sherms wagen, stationair draaiend aan de kant van de weg. Hij schakelde naar de vierde versnelling. Het gebrul van de motor ging over in de oorlogskreet van een god. De twee uitlaten waren als trompetten die zijn komst aankondigden. Hij drukte het pedaal helemaal tegen de bodemplaat. De wagen leek zichzelf in elkaar te drukken en naar voren te schieten als een slang in de aanval. De snelheidsmeter gaf honderdzeventig kilometer per uur aan.

De Duster was Warren voorbijgeschoten alsof hij vastzat in lijm. De oude gespleten eik werd snel kleiner in zijn buitenspiegel. In de achteruitkijkspiegel zag hij Kelvin met beide vuisten pompbewegingen maken. Beauregard liet de koppeling opkomen en schakelde terug naar zijn één. Hij remde zelfs nog iets meer af, voerde een driepuntsdraai uit en reed terug naar de oude buurtwinkel.

Met Warren op zijn hielen reed Beauregard het parkeerterrein op. Sherm, Kelvin en Jaymie zaten een paar minuten achter hem. Beauregard stapte uit, liep naar de voorkant van de auto en leunde tegen de motorkap.

‘Er zit behoorlijk wat pit in die oude Duster!’ zei een forsgebouwde zwarte kerel met een brede neus en zweetdruppels op zijn voorhoofd. Hij leunde tegen een zwart-witte Maverick, Fords antwoord op de Duster.

‘Dank je,’ zei Beauregard.

Sherm, Jaymie en Kelvin stapten uit de Nova. Kelvin draafde op de Duster af en stak zijn linkerhand uit. Zonder te kijken sloeg Beauregard op de palm.

‘Je gaf hem als een weggelopen slaaf op z’n donder,’ zei Kelvin. Vanuit zijn borstkas steeg een zware lach op.

‘Die slechte klep heeft ‘m de das omgedaan. Moet je die pijp zien. Hij brandt olie,’ zei Beauregard. Uit de uitlaat van de Olds kringelde een zwarte rookpluim. Sherm kwam aangelopen en gaf Beauregard twee pakjes geld. Zijn eigen duizend en die van Warren.

‘Wat zit er onder de kap van dat ding?’ vroeg Sherm.

‘Twee raketten en een komeet,’ zei Kelvin. Sherm grinnikte.

Warren stapte eindelijk uit de Oldsmobile. Met zijn armen over elkaar ging hij naast de wagen staan. Zijn gezicht stond op onweer. ‘Jij geeft hem mijn geld nadat hij te vroeg van de lijn sprong?’ vroeg hij.

De luidruchtige menigte werd doodstil. Beauregard kwam niet los van de motorkap, keek niet naar Warren. Als een scheermes sneed zijn stem door de avond.

‘Zeg je dat ik valsspeelde?’

Warren liet zijn armen hangen en sloeg ze weer over elkaar. Hij draaide zijn grote hoofd op zijn dunne nek.

‘Ik zeg alleen dat je twee lengtes voorlag voordat hij drie riep. Meer niet,’ zei Warren. Hij stopte zijn handen in de zakken van

zijn slobberende spijkerbroek. Daarna haalde hij ze er weer uit. Hij leek niet te weten waar hij ze moest laten. Zijn bravoure van eerder verdampde.

‘Om jou te verslaan hoef ik niet vals te spelen. Aan die lekkende klep te horen zal je motor elk moment strakker gaan lopen dan een maagdelijk kutje. Je aandrijf-as en achterkant zijn te zwaar. Daarom spring je omhoog als je wegrijdt,’ zei Beauregard. Hij duwde zich af van de motorkap en draaide zich naar Warren toe. Warren tuurde naar de avondhemel. Hij keek aandachtig naar zijn voeten. Hij deed van alles, behalve Beauregard aankijken.

‘Yo, man, je hebt verloren. Neem gewoon je verlies en geef toe dat de Olds niet zo legendarisch is als je dacht,’ zei Kelvin. Onder de menigte werd hier en daar wat gelachen. Warren verschoof op de ballen van zijn voeten. In drie stappen sloot Beauregard de afstand tussen hen.

‘Dus waarom zeg je niet nog een keer hoe ik vals heb gespeeld,’ zei hij.

Warren likte zijn lippen. Beauregard was niet zo lang als hij, maar wel twee keer zo breed. Een en al schouders en pezige spieren. Warren zette een stap naar achteren. ‘Ik zeg alleen maar,’ zei hij. Zijn stem klonk zo dun als crêpepapier.

‘Je zegt alleen maar. Je zegt alleen maar, maar je zegt geen reet,’ zei Beauregard. Kelvin ging tussen hen in staan.

‘Kom op, Bug, we gaan. We hebben ons geld,’ zei hij.

‘Pas als hij het terugneemt,’ zei Beauregard. Een paar andere deelnemers hadden zich om hen heen verzameld. Kelvin dacht dat het misschien twee seconden kon duren voordat ze ‘Vechten! Vechten!’ gingen roepen, alsof ze weer op school zaten.

‘Yo, man, neem het terug,’ zei Kelvin.

Warren draaide zijn hoofd naar links en naar rechts. Hij wilde Beauregard of de menigte om hen heen niet in de ogen kijken. ‘Luister, misschien heb ik me vergist. Ik zeg alleen –’ begon hij

te zeggen, maar Beauregard hield zijn hand omhoog. Met een hoorbare plof ging Warrens mond dicht.

‘Zeg niet nog een keer “ik zeg alleen maar”. En niet zeggen dat je je hebt vergist. Neem. Het. Terug.’

‘Laat je niet door hem opnaaien, man!’ riep iemand in de menigte.

Kelvin draaide zich om en keek Warren aan. Hij sprak op zachte toon. ‘Laat deze jongens je gezicht niet verneuken. Mijn neef neemt dit gedoe serieus. Neem het terug en je kunt naar huis met al je tanden nog in je mond.’

Beauregard had zijn handen langs zijn zij hangen. Met regelmatige tussenpozen balde en ontspande hij zijn vuisten. Hij keek naar Warrens ogen. Ze bleven rondturen alsof hij naar een uitweg zocht die met zich meebracht dat hij niet terugnam wat hij had gezegd. Beauregard wist dat hij het niet ging terugnemen. Dat kon hij niet. Gasten als Warren voedden zich met hun eigen arrogantie. Die was als zuurstof voor hen. Ze konden niet meer terug, net zoals ze niet konden ophouden met ademen.

Het parkeerterrein lichtte op door koplampen. Het volgende moment weerkaatsten blauwe zwaailichten van de verweerde buitengevel van de SpeedDee Mart.

‘O shit, de sekslichtjes,’ zei Kelvin. Beauregard zag een rode ongemarkeerde politiewagen die dwars over de uitgang van het parkeerterrein van de buurtwinkel parkeerde. Een paar jongens liepen langzaam naar hun auto. De meesten bleven gewoon stil staan.

‘Sekslichtjes?’ reageerde de zweterige man.

‘Ja, want als je ze ziet, ben je genaaid,’ zei Kelvin. Twee hulpsheriffs stapten uit de auto en knipten hun zaklantaarn aan. Beauregard schermde zijn ogen af met een hand.

‘En wat hebben we hier, jongens? Een beetje avondracen? Maar ik zie helemaal geen NASCAR-borden. Deputy Hall, zie jij hier NASCAR-borden?’ vroeg de hulpsheriff die niet Hall heette.

Hij was een blonde witte kerel met een kin zo vierkant dat hij waarschijnlijk geometrie moest studeren om zich te leren scheren.

‘Nee, Deputy Jones, ik zie helemaal geen NASCAR-borden. Jongens, haal maar even je ID tevoorschijn en kom hier op de stoep zitten,’ zei hulpsheriff Hall.

‘We hebben niks gedaan, behalve hier parkeren, agent,’ zei de zweterige man. Hulpsheriff Jones draaide zich om. Hij liet zijn hand naar zijn wapen zakken.

‘Heb ik jou verdomme iets gevraagd? Op de grond. Jullie allemaal, haal je ID tevoorschijn en ga op de grond zitten.’ Ze waren met een man of twintig in de menigte en met ongeveer vijftien wagens. Maar ze waren allemaal zwart en de twee smerissen waren wit, en hadden pistolen. Iedereen trok zijn portemonnee en ging op de stoep zitten. Beauregard nam plaats op een plukje gras dat door het beton was gebroken. Hij haalde zijn rijbewijs uit zijn portemonnee. De agenten begonnen ieder aan een eind en werkten zich een weg naar het midden van de groep.

‘Loopt er een arrestatiebevel tegen een van jullie? Alimentatie, mishandeling, winkeldiefstal?’ vroeg hulpsheriff Hall. Beauregard probeerde te zien uit welk district ze kwamen, maar ze bleven in zijn ogen schijnen. Hulpsheriff Jones kwam voor hem staan.

‘Loopt er tegen jou een arrestatiebevel?’ vroeg hij terwijl hij Beauregards rijbewijs aannam.

‘Nee.’

Met zijn zaklantaarn bescheen hulpsheriff Jones het rijbewijs. Op zijn schouder zat een patch waarop POLICE stond.

‘Uit welk district komen jullie?’ vroeg Beauregard. Jones richtte de lichtbundel in Beauregards gezicht.

‘Fuck You County, inwoneraantal één,’ zei hulpsheriff Jones. Hij gaf Beauregard zijn rijbewijs terug. Hij draaide zich om en sprak in de portofoon op zijn schouder. Hulpsheriff Hall deed hetzelfde. De nachtzwaluwen, kikkers en krekels hadden hun concert hervat. De minuten tikten voorbij terwijl de twee hulp-

sheriffs overlegden met wie het ook was aan de andere kant van hun portofoon.

‘Goed, jongens, het zit als volgt. Tegen een aantal van jullie loopt een arrestatiebevel. Tegen anderen niet. Maar dat doet er niet toe. We zitten er hier in Shepherd’s Corner niet op te wachten dat jullie onze wegen op en af scheuren. Goed, we zullen jullie laten doorrijden. Maar om jullie te ontmoedigen nog eens terug te komen, laten we jullie de racebelasting betalen,’ zei hulpsheriff Hall.

‘Wat is een racebelasting in jezusnaam?’ vroeg de zweterige man. Hulpsheriff Jones trok zijn pistool en zette de loop tegen de wang van de zweterige man. Beauregard voelde zijn maag samentrekken.

‘Alles wat er in je portemonnee zit, dikzak. Of wil je slachtoffer worden van politiegeweld?’ vroeg hulpsheriff Jones.

‘Jullie hebben het gehoord. Heren, leeg jullie zakken,’ zei hulpsheriff Hall. Er stak een zacht briesje op. De wind streefde Beauregards gezicht. Op die bries dreef de geur van kamperfoelie. De hulpsheriffs liepen langs de op een rij zittende mannen en gristen het geld uit hun handen. Hulpsheriff kwam bij Beauregard.

‘Leeg die zakken, *son*.’

Beauregard sloeg zijn ogen naar hem op. ‘Pak me op. Arresteer me. Maar ik ga je niet mijn geld geven.’

Jones zette zijn pistool tegen Beauregards wang. De scherpe geur van wapenolie dreef zijn neus in en bleef achter in zijn keel hangen.

‘Misschien heb je niet gehoord wat ik zei tegen jouw vriend daar.’

‘Hij is mijn vriend niet,’ zei Beauregard.

‘Wil je een kogel opvangen? Probeer je zelfmoord te plegen door de politie uit te lokken?’ vroeg hulpsheriff Jones. Zijn ogen glinsterden in het maanlicht.

‘Nee. Ik ga je gewoon mijn geld niet geven,’ zei Beauregard.

‘Bug, laat gaan,’ zei Kelvin. Hulpsheriff Jones keek even naar hem. Hij richtte zijn pistool op Kelvin.

‘Hij is wel een vriend van je, hè? Je zou moeten luisteren, Bug,’ zei hulpsheriff Jones. Hij grijnsde en onthulde zo een rij scheve bruine tanden. Beauregard trok zijn rolletje geld uit zijn zak en ook dat wat hij van Warren had gewonnen. Hulpsheriff Jones rukte ze uit zijn handen.

‘Brave jongen,’ zei hij.

‘Goed, jongens, en nu wegwezen hier. En kom niet meer terug naar Shepherd’s Corner,’ zei hulpsheriff Hall. Beauregard en Kelvin kwamen overeind. Onder een hoop gesmoorde klachten verspreidde de menigte zich. De avond werd gevuld met het gegrom van Chargers, Chevilles, Mustangs en Impala’s die tot leven kwamen. Kelvin en Beauregard klommen in de Duster. De agenten waren uit de weg gegaan, en wagens vertrokken zo snel als ze legaal konden. Warren zat in de Olds recht voor zich uit te staren.

‘Schiet ’s op, Warren,’ zei hulpsheriff Hall.

Warren wreef zich over zijn gezicht. ‘Hij wil niet starten,’ mompelde hij.

‘Wat?’ reageerde Hall.

Warrens handen schoten weg van zijn gezicht. ‘Hij wil niet starten!’ zei hij. Kelvin lachte terwijl hij en Beauregard van het parkeerterrein af draaiden.

Beauregard sloeg links af en reed de smalle weg af.

‘De interstate is die kant op,’ zei Kelvin.

‘Ja. En de stad is deze kant op. Net als de bars,’ zei Beauregard.

‘Hoe krijgen we iets te drinken zonder geld?’ vroeg Kelvin.

Beauregard stopte en reed de Duster achteruit een oude laad- en losweg in. Hij doofde de lampen en liet de motor stationair draaien.

‘Dat waren geen echte smerissen. Ze hadden geen districts-

insigne op hun uniform. En dat pistool was een .38. Smerissen dragen verdomme al twintig jaar geen .38'ers meer. En ze wisten zijn naam,' zei Beaugard.

'Godverdomme. We zijn belazerd,' zei Kelvin. Hij stompte tegen het dashboard. Beaugard keek hem kwaad aan. Kelvin haalde zijn hand over het dashboard en streek het leer glad. 'Shit, sorry man. En, wat doen we hier?'

'Warren zei dat zijn wagen niet wilde starten. Hij is de enige die achterbleef,' zei Beaugard.

'Denk je dat hij de rat was?'

'Niks geen rat. Hij speelt onder één hoedje met ze. Hij bleef achter om zijn deel te krijgen. Niemand die kwam om te reacen, was van hier. Ik denk dat iemand als Warren wel iets wil gaan drinken om het te vieren,' zei Beaugard.

'Al dat gelul over dat jij valsspeelde was gewoon een spelletje.'

Beaugard knikte. 'Wilde niet dat ik wegging. Gaf zijn mannetjes tijd om daar te komen. Hij reed een paar races om mensen warm te krijgen. Checkte waarschijnlijk hoeveel geld er op tafel kwam. En toen ik mijn flappen aftikte, heeft-ie ze ge-smst.'

'De klootzak. Huh. Dr. King zou trots geweest zijn. Witten en zwarten die samenwerken,' zei Kelvin.

'Ja,' zei Beaugard.

'Denk je echt dat-ie deze kant op komt? Ik bedoel, zo stom kan hij toch niet zijn, of wel?' vroeg Kelvin.

Beaugard zweeg. Hij trommelde met zijn vingers op het stuur. Hij vermoedde dat niet alles wat Warren had gezegd en gedaan een spelletje was. Hij was echt een verwaande klootzak. Zulke gasten denken nooit dat ze gepakt kunnen worden. Ze denken dat ze altijd iedereen een stap voor zijn.

'Toen ik nog vluchtauto's bestuurde, liep ik gasten als hij altijd tegen het lijf. Hij komt niet van hier. Hij klinkt alsof hij van ergens ten noorden van Richmond komt. Uit Alexandria misschien. Zulke gasten kunnen niet wachten tot ze thuis zijn om

een feestje te vieren. En dat wil hij. Omdat hij denkt dat-ie heeft gewonnen. Hij denkt dat-ie ons goed te grazen had. Hij wil naar de dichtstbijzijnde tent waar ze alcohol verkopen en stevig aan de drank. Hij zal in z'n eentje zijn, want zijn partners kunnen niet in hun nepuniformpjes blijven rondlopen. Hij zal daar weer praatjes hebben, net als eerder vanavond. Hij kan er niks aan doen.'

'Dat denk je echt, hè?' zei Kelvin. Beauregard reageerde niet. Zonder dat geld kon hij niet naar huis. Duizend dollar was niet genoeg om de huur te betalen, maar het was beter dan niets. Zijn instinct zei dat Warren de stad in zou gaan om aan de drank te gaan. Hij vertrouwde zijn instinct. Hij moest wel.

Minuten verstreken en Kelvin keek op zijn horloge.

'Man, ik denk niet dat hij –' begon Kelvin te zeggen. Er schoot een auto langs. Een felgroene laklaag die fonkelde in het maanlicht.

'De legendarische Olds,' zei Beauregard. Hij reed weg, achter de Oldsmobile aan. Ze volgden hem over de vlakten en door de zacht golvende heuvels. Terwijl ze gelijkvloerse woningen en woonwagens passeerden, maakte het maanlicht plaats voor verandalampen en landschapsverlichting. Ze zeilden door een bocht die zo scherp was dat je er kaas mee kon snijden. De binnenstad van Shepherd's Corner kwam in zicht. Een verzameling grauwe betonnen en bakstenen gebouwen, verlicht door bleke straatlampen. Een bibliotheek, een apotheek en een restaurant aan de straat. Aan het eind van het trottoir stond een groot bakstenen gebouw met een bord boven de deur waarop DINO'S BAR AND GRILL stond.

Warren ging rechtsaf en reed naar de achterzijde van Dino's. Beauregard parkeerde de Duster langs de stoep. Hij greep een moersleutel van de achterbank. Er liep niemand op de stoep en er hing ook niemand buiten voor de deur. Voor de Duster stonden een paar auto's. Door de muren van Dino's sijpelde de diepe tribale dreun van een hiphopbeat.

‘Blijf jij hier. Toeter als je iemand ziet komen,’ zei Beauregard.

‘Maak hem niet af, man,’ zei Kelvin. Beauregard beloofde niets. Hij stapte uit en haastte zich de stoep over en Dino’s parkeerterrein op. Bij de achterhoek van het gebouw stopte hij. Glurend om de hoek zag hij Warren, naast de Oldsmobile. Hij stond te piesen. Beauregard rende het parkeerterrein over. Zijn voetstappen werden overstemd door de muziek uit de bar.

Warren wilde zich omdraaien net op het moment dat Beauregard hem sloeg met de moersleutel. Het stuk gereedschap raakte Warrens monnikskapspier. Beauregard ving een natte knak op, hetzelfde geluid als wanneer zijn grootvader kippenvleugeltjes brak aan de eettafel. Terwijl de pies over de zijkant van de Oldsmobile sproeide, zakte Warren naar de grond. Hij rolde op zijn zij en Beauregard raakte hem nog een keer in zijn ribben. Warren rolde op zijn rug. Een straaltje bloed liep uit zijn mond en over zijn kin. Beauregard knielde naast hem neer. Hij nam de sleutel en legde hem als een knevel over Warrens mond. Hij greep beide uiteinden van de moersleutel en duwde met heel zijn gewicht. Als een mollige roze worm kronkelde Warrens tong om het handvat van de sleutel. Bloed en spuug liepen uit zijn mondhoeken over zijn wangen.

‘Ik weet dat je mijn geld hebt. Ik weet dat jij en je ingehuurde smerissen samenwerkten. Jullie reizen rond om races op te zetten en de idioten die komen opdagen te beroven. Dat maakt mij allemaal niet uit. Ik weet dat je mijn geld hebt. Nu ga ik deze sleutel weghalen en als jij ook maar iets zegt over wat anders dan mijn geld breek ik je kaak op zeven plaatsen,’ zei Beauregard. Hij brulde niet, en hij schreeuwde niet. Hij richtte zich op en haalde de moersleutel weg. Warren hoestte en draaide zijn hoofd opzij. Hij spuugde een klodder rozig speeksel uit, die op zijn kin landde. Hij nam een paar diepe ademteugen en nog meer bloedspetters vloeiden over zijn kin.

‘Mijn kontzak,’ hijgde hij. Beauregard rolde hem om en Warren

jammerde. Het was een hoog dierlijk gekreun. Beauregard meende het zachte geklik te horen van zijn verbrijzelde sleutelbeenderen die langs elkaar schuurden. Hij trok een bundeltje geldbiljetten tevoorschijn, dat hij vlug telde.

‘Dit is maar zevenhonderdvijftig. Waar zijn mijn duizend? Waar is dat van jou? Waar is de rest?’ vroeg Beauregard.

‘Mijn... dat van mij was nep,’ zei Warren.

‘Dit is jouw deel,’ zei Beauregard. Warren knikte zwak. Beauregard zoog op zijn tanden. Hij stond op en stak het geld in zijn zak. Warren sloot zijn ogen en slikte moeizaam.

Beauregard stak de moersleutel in zijn kontzak en stampte op Warrens rechterenkel, precies op het gewricht. Warren gilte het uit, maar niemand die het hoorde, behalve Beauregard.

‘Neem het terug,’ zei Beauregard.

‘Wat... wat de fuck man, je hebt m’n enkel gebroken, verdomme.’

‘Neem het terug of ik breek de andere ook.’

Warren rolde weer op zijn rug. Beauregard zag donkere vlekken die zich van zijn kruis naar zijn knieën verspreidden. Zijn lul hing nog steeds als een bloedworm uit zijn broek. De geur van pis steeg op in Beauregards neus.

‘Ik neem het terug. Je bent geen valsspeler, oké? Fuck, je bent geen valsspeler,’ zei hij. Beauregard zag tranen uit Warrens ooghoeken lopen.

‘Goed dan,’ zei Beauregard. Hij knikte, draaide zich om en liep terug naar de Duster.

Toen Beauregard voor het gebouw langs reed, sprongen de lichten op het dak van de garage aan. Hij stopte en liet Kelvin uit de Duster springen om een van de drie roldeuren te openen. Beauregard keerde de auto om en reed achteruit de garage in. Echo's uit de motor weergalmden door het holle interieur. Beauregard zette de motor uit. Hij streek met zijn brede handen en dikke vingers over zijn gezicht. Hij draaide zich om in zijn stoel en griste de moersleutel van de achterbank. Warrens bloed en een stukje van zijn vel zaten er nog steeds op. Hij zou het ding in water moeten weken en bleken voordat hij hem terug in zijn gereedskapskist deed.

Hij stapte uit en liep naar het kantoortje. Uit een flikkerende fluorescerende armatuur boven zijn hoofd flitste een lichtblauw licht. Hij liep naar een minikoelkast achter zijn bureau en pakte twee biertjes. Hij liet de moersleutel op het bureau vallen. Het geluid van metaal op metaal kletterde tegen zijn oren. Kelvin kwam binnen en nam plaats op een klapstoel voor het bureau. Beauregard wierp hem een biertje toe. Ze openden hun flesje tegelijkertijd en brachten het omhoog. Beauregard klokte het meeste van zijn bier in één luide teug achterover. Kelvin nam twee slokken en zette zijn flesje op het bureau.

'Ik denk dat ik Jerome verrot ga schelden,' zei Kelvin. Beauregard dronk zijn biertje leeg.

'Nee joh. Het is niet zijn schuld. Die jongens rijden waarschijnlijk langs de Oostkust op en neer om deze shit uit te halen,' zei hij.

‘Maar het blijft klote. Ik kan weer wat rondvragen. Misschien in Raleigh? Of in Charlotte?’ vroeg Kelvin.

Beauregard schudde zijn hoofd. Hij gooide zijn bierflesje in de afvalbak. ‘Je weet dat ik niet zo ver kan komen. Niet voor misschien wat geld. Hoe dan ook, de huur moet de drieëntwintigste betaald zijn. Ik wilde Phil niet nog een keer om uitstel vragen. Dat we dat contract met Davidsons bouwbedrijf niet kregen, heeft ons echt in de problemen gebracht,’ zei Beauregard.

Kelvin nam een slokje bier. ‘Heb je erover nagedacht om met Boonie te praten?’

Beauregard plofte in zijn draaistoel. Hij plaatste zijn zware schoenen op het bureau. ‘Heb ik over nagedacht,’ zei hij.

Kelvin dronk zijn flesje leeg. ‘Ik zeg alleen dat we nu drie jaar open zijn en dan komt Precision langs en is het alsof de mensen vergaten dat wij er ook nog waren. Misschien is Red Hill niet groot genoeg voor twee garages. Of in elk geval niet voor een zwarte,’ zei hij.

‘Weet ik niet. We waren in de running voor dat contract van Davidson. Twintig jaar geleden zouden we verdomme niet eens dat gesprek hebben gehad. Ik kon alleen niet zo laag gaan als Precision,’ zei Beauregard.

‘Daarom zeg ik ook dat je misschien met Boonie wilt gaan praten. Niks al te groots. Gewoon iets om ons hoofd boven water te houden totdat... weet ik veel, tot er meer mensen naar Red Hill komen die niet weten hoe ze hun olie moeten verversen.’

Beauregard pakte de moersleutel op. Hij greep een lap uit de stapel in een plastic bak naast zijn bureau en begon het bloed eraf te vegen.

‘Ik zei dat ik erover nadenk.’

‘Goed dan, nou, ik ga ’s op huis aan. Christy is vanavond vrij en aangezien Sasha aan het werk is, ga ik langs om even halloooo te zeggen,’ zei hij. De o alsmaar hoger zingend.

Beauregard grijnsde. ‘Een van die meiden snijdt jouw geval er

nog eens af en stuurt het per post naar je toe,' zei hij.

'Man, lul maar. Ze gaan hem in brons dompelen en zetten dat ding op een voetstuk,' zei Kelvin terwijl hij van zijn stoel kwam. 'Zie ik je morgenochtend?'

'Ja,' zei Beauregard. Hij legde de moersleutel weer neer. Kelvin stak twee vingers naar hem op en liep de deur van het kantoortje uit. Beauregard draaide de stoel en plantte zijn voeten op de vloer. Zevenhonderdvijftig. Dat was erger dan een rug hebben. De benzine om in Shepherd's Corner te komen nog even buiten beschouwing gelaten. Phil Dormer had hem vorige maand verteld dat hij hem niet nog een keer uitstel zou kunnen geven.

'Beau, ik weet dat het slechte tijden zijn. Ik snap het. Maar mijn baas heeft me laten weten dat we je op deze lening geen krediet of tijd meer kunnen geven. Luister, misschien kunnen we een extra hypotheek afsluiten...'

'Ik hoef nog maar een jaar en dan is-ie afbetaald,' zei Beauregard. Phil fronste.

'Nou, dat klopt, maar je loopt ook drie maanden achter. En zodra je honderdtwintig dagen achterloopt, wordt de lening volgens jouw leenovereenkomst achterstallig. Ik wil niet dat dat gebeurt, Beau. Maak een nieuw betaalplan en dan heb je wel meer jaren, maar dan verlies je het pand niet,' had Phil gezegd. Beauregard hoorde wat hij zei. Hij zag de gepijnigde blik op zijn gezicht. En in een perfecte wereld zou hij hebben gelooft dat Phil echt bezorgd was over zijn levensonderhoud. De wereld was verre van volmaakt. Beauregard wist dat Phil precies de juiste woorden zei. Ook wist hij dat het perceel waar hij op zat pal naast een bouwproject lag. Ze waren het eerste fastfoodrestaurant van Red Hill aan het bouwen. De oude Tastee Freez telde niet mee. Die was tien jaar geleden gesloten. Snel waren ze nooit, maar ze maakten wel gruwelijk lekkere milkshakes.

Beauregard stond op, hing de sleuteltjes van de Duster aan de

haak in het prikbord en greep de sleutels van zijn pick-uptruck. Hij sloot de garage af en reed naar huis.

Toen hij achteruit de straat op reed, piepte de zon net boven de horizon uit. Beauregard reed langs de gemeentekantoren van Red Hill County naar de weidse velden. Hij vond het altijd grappig dat een district met ‘hill’ in zijn naam een verschrikkelijke schaarste aan echte heuvels had. Hij reed langs Grove Lane. Daar woonde zijn dochter. Terwijl hij bij Market Drive afsloeg, kleurde de lucht goudkleurig en rood. Nog twee afslagen bij nog twee zijwegen en hij reed de onverharde weg op naar zijn woonwagen.

Beauregard parkeerde naast Kia’s kleine blauwe tweedeurs Honda. Hij reed nooit met dat ding, hij zorgde ervoor dat hij reed. Hij was een *muscle car*-type. Het huis was stil toen hij de veranda op stapte. Hij liep door de rechthoekige woning, langs de kamer waar zijn zoons sliepen. De zon scheen door de jaloezieën en lichtstralen vulden de geschakelde woonwagen. De kamer van Kia en hem was aan het einde van de woning. Beauregard glipte de kamer binnen en ging aan het voeteneinde van hun bed zitten. Als een origamikunstwerk lag ze er languit op. Hij raakte haar zachte, blote dijbeen aan. Haar karamelkleurige been bewoog even. Ze draaide zich niet om, maar sprak met haar gezicht nog in het kussen begraven.

‘Hoe ging ’t?’ mompelde ze in het kussen.

‘Ik won, maar die gast wilde niet betalen. Toen liep het een beetje uit de hand.’

Nu draaide ze zich om. ‘Hoe bedoel je, “hij wilde niet betalen”? Wat is dat voor onzin?’ vroeg ze.

Ze steunde op één elleboog. Het laken dat haar nauwelijks had bedekt, was weggeleden. Haar haren stonden in vreemde geometrische patronen van haar hoofd. Beauregard kneedde het vlees van haar dij.

‘Je bent toch niet aangehouden, hè?’

Ja, door een stelletje nepagenten, dacht hij.

Hij haalde zijn hand van haar been. ‘Nee, maar die gast, hij had niet al het geld dat hij zei dat-ie had. Het was allemaal helemaal ruk. Ik kom nog achthonderd te kort,’ zei hij. Hij liet het een poosje tussen hen in hangen. Kia trok het laken over zich heen en haalde haar knieën naar haar borst.

‘Hoe zit het met dat contract voor werk aan die trucks van het bouwbedrijf?’ vroeg ze. Beauregard kwam dichterbij haar. Zijn schouder streek langs die van haar.

‘Hebben we niet gekregen. Precision kreeg het contract. En toen moesten we die bril kopen voor Darren. En afgelopen maand moest ik Janice geld geven voor Ariels pet en toga. We hebben een paar slechte maanden gehad,’ zei Beauregard. Eigenlijk was het een slecht jaar geweest. Dat wist Kia ook, maar geen van beiden wilde het hardop zeggen.

‘Kunnen we uitstel krijgen?’ vroeg ze. Beauregard ging languit naast haar liggen. In plaats van ook te gaan liggen sloeg ze haar armen om haar knieën en drukte ze tegen elkaar. Beauregard staaarde naar het plafond. De ventilator draaide aan een wiebelige as. Op de bol op de lamp van de plafondventilator stond de afbeelding van een rottweiler.

Die kloteventilator hadden ze nu vijf jaar en hij bezorgde hem nog steeds de kriebels. Maar Kia was dol op dat rotting. Eén ding dat hij over het huwelijk had geleerd was dat een nieuwerwetse ventilator niet iets was waar je een halszaak van wilde maken.

‘Weet ik niet,’ zei hij. Ze haalde een hand door haar warrige haar. Een paar minuten verstreken en toen ging ze tegen Beauregard aan liggen. Haar huid voelde koel aan en rook naar rozen. Voordat ze was gaan slapen had ze gedoucht. Hij sloeg een arm om haar middel en legde zijn hand op haar buik.

‘En als we nou geen uitstel kunnen krijgen?’ vroeg Kia.

Beauregard streek haar buik. ‘Dan zou ik misschien iets moeten verkopen. Misschien de hydraulische hefbrug. Of de tweede bandenverwisselmaschine. Waarvoor we die verdomde lening

hebben genomen,' zei hij. Dat hij met zijn oom Boonie ging praten vertelde hij niet.

Bijna alsof het zo gepland was draaide Kia zich op haar zij en raakte zijn gezicht aan.

'Je denkt erover, hè?' vroeg ze.

'Waar denk ik over?'

'Om naar Boonie te stappen. Voor werk. Je weet dat dat geen optie is, hè? Je was gezegend. Wij allemaal. Je bent nooit gepakt en je kwam eruit en je opende de garage. Dat is een zegen, schatje,' zei ze. Haar lichte ogen zochten zijn donkere. Ze waren samen sinds hij negentien en zij achttien was. Getrouwd toen ze allebei drieëntwintig waren. Bijna vijftien jaar samen. Ze kende hem als geen ander.

Veel stelletjes zeiden graag dat ze niet tegen elkaar konden liegen. Dat hun partner hun leugens van kilometers afstand kon zien. In hun geval was dat duidelijk eenrichtingsverkeer. Hij wist wanneer ze met haar vriendinnen was wezen stappen. Hij wist wanneer ze het laatste chocoladekoekje had opgegeten. Haar gezicht was als een open boek en hij had alle pagina's lang geleden gelezen. Hij haatte het om tegen haar te liegen, maar het gemak waarmee hij dat kon, schokte hem telkens weer. Van de andere kant was hij wel een geoefend leugenaar.

'Nee. Daar denk ik niet over na. Kwam het in me op? Ja. Net zoals het kopen van een lot voor de loterij in me opkwam,' zei hij. Hij drukte haar stevig tegen zich aan en sloot zijn ogen. 'Het komt goed. Ik bedenk wel iets,' zei hij.

'Gisteren werd ik gebeld door de tandarts. Javon heeft misschien een beugel nodig,' zei ze. Beauregard hield haar stevig vast, maar zei niets.

'Wat gaan we doen, schatje? Ik kan proberen wat extra diensten te draaien in het hotel,' zei ze.

'Daarmee koop je nog geen beugel,' zei hij. Er viel een stilte over hen beiden. Kia schraapte haar keel.

‘Wat je zou kunnen verkopen –’ Maar Beauregard onderbrak haar.

‘De Duster is niet te koop,’ zei hij. Ze legde haar hoofd op zijn borstkas. Hij sloeg zijn arm om haar schouders en keek naar de schoepen van de plafondventilator totdat hij in slaap viel.

‘Papa. Papa. Papa.’

Beauregard deed zijn ogen open. Het leek alsof hij ze nog maar vijf seconden geleden had gesloten. Darren stond naast het bed. Hij hield zijn lievelingsspeelgoed vast. Een dertig centimeter lange Batman-actiepop. Zijn piepkleine bruine hand greep de Caped Crusader in één hand en een snel uiteenvallend broodje in de andere.

‘Hé, Stink,’ zei Beauregard. Zijn jongste had Kia’s ogen en zijn huidtint. Krachtige groene ogen die contrasteerden met zijn donkere chocoladehuid.

‘Mama zegt kom eten voordat ze ons naar tante Jean moet brengen,’ zei Darren. Er verscheen een glimlach om zijn lippen. Beauregard vermoedde dat Kia schuttingtaal had gebruikt toen ze Darren had geïnstrueerd om hem wakker te maken. Telkens wanneer iemand vloekte, kreeg Darren de slappe lach. Die ging ook niet snel over. Aan de lichte grijns op het gezicht van zijn zoon te zien had Kia waarschijnlijk bijna een uur geleden op hem gescholden.

‘Dan kan ik maar beter opstaan met m’n luie kont,’ zei Beauregard. Darren begon keihard te giechelen. Beauregard sprong uit bed en greep Darren om zijn middel. Hij tilde de jongen van de grond en al vliegtuiggeluiden makend liep hij naar de keuken.

‘Werd tijd dat je opstond, met je luie kont,’ zei Kia, maar er school geen kwaad achter. Het was meer bedoeld voor Darren. Die gierde weer van het lachen.

‘Oooh, je zei een slecht woord,’ jankte Darren tussen diepe ademhalingen door. ‘Je gaat néér!’ riep hij uit. Javon zat aan de

kleine tafel en ging helemaal op in zijn oordopjes. Beauregard dacht dat Javon voor zijn tweelingbroer kon doorgaan toen hij zo oud was. Slank en lang met slaperige ogen. Hij zette Darren neer en trok Javon zachtjes aan een oor. Met een ruk keek hij op en trok zijn dopjes uit zijn oren.

‘Jij ook goeiemorgen,’ zei Beauregard.

‘Allemaal je bolletje opeten zodat we naar tante Jean kunnen,’ zei Kia. Beauregard greep naar een van de kleine zachte broodjes en doopte het in de kom jus op tafel. Hij stopte het in één keer in zijn mond.

‘Nu weet ik weer waarom ik met je getrouwd ben,’ zei hij met zijn mond vol. Kia haalde haar neus op.

‘Niet om m’n broodjes,’ zei ze terwijl ze langs hem glipte om haar bord in de gootsteen te zetten. In gedachten zag hij haar als de jonge meid die ze was geweest toen ze elkaar leerden kennen. Ze had op de motorkap van Kelvins wagen staan dansen op een swingend *go-go*-nummer. Met haar wilde haar in vlechten en een zwart jurkje met een wit t-shirt om haar lijf. Ze hadden allemaal wat rondgehangen op het basketbalveldje in het park vlak bij de middelbare school. Hij was een ex-jeugdgevangene met een tweejarig dochttertje. Zij een achttienjarige scholier. Drie weken later gaven ze elkaar een verlovingsring. Vier jaar later waren ze getrouwd en in verwachting van Javon.

‘Mag ik vandaag met jou mee naar de garage?’ vroeg Javon. Beauregard en Kia wisselden een blik uit.

‘Vandaag niet,’ zei Beauregard. Lang geleden, toen hij ander werk deed, had hij zich grote moeite getroost om ervoor te zorgen dat privé en werk altijd gescheiden bleven. Hij wilde niet dat die wereld zijn gezin raakte. Hij wilde niet dat die hen bezoedelde met zijn vuiligheid. Hij was drie jaar weg van die plek, maar wist dat die nog steeds tanden had. Hij wilde niet dat zijn jongens of Kia erdoor gebeten werden. Hij hield hen weg van de garage voor het geval iemand uit die wereld er kwam aankloppen.